

עמ"ת 18509/09/14 - יעקב פרזון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 18509-09-14 פרזון(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופט מרדכי לוי
העורר	יעקב פרזון ע"י עו"ד רינת יהב
נגד	מדינת ישראל
המשיבה	ע"י עו"ד שרית אלישע אלעמי

החלטה

לפניי ערר על החלטתו של בית משפט השלום בבאר-שבע (כב' השופט י. עטר) מיום 27/8/14, שבה נקבע כי קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר נגד העורר וכן שבה הורה לשחרר את העורר בפיקוח והשגחה צמודים של בנו.

בכתב האישום מיוחסת לעורר עבירה של איזמים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), בגין כך שבתאריך 21/8/14 בסמוך לשעה 13:25, הגיע הנאשם לבניין מועצת שדות נגב כשברשותו בלון גז, לום ברזל ומצת, שאותם הוציא מתא המטען של רכבו. כאשר עובדת המועצה ברכה טויטו שאלה את העורר למעשיו, איים עליה העורר בפגיעה שלא כדין בגופה, בגופו ובגופם של אחרים, בכך שאמר לה שהוא רוצה לפוצץ את הכל, ונכנס עם הציוד אל תוך משרדו של ראש המועצה וישב שם. לאחר שעובדי המועצה הגיעו למקום וניסו להניא את העורר מלבצע את זממו, בשלב מסוים עזב העורר מהמקום.

כאמור, בית משפט קמא קבע כי קיימות ראיות לכאורה נגד העורר. כפי שציין בית משפט קמא בהחלטתו, הלכה למעשה ב"כ העורר איננה חולקת על העובדות המפורטות בכתב האישום, דהיינו עצם ההגעה של העורר למקום עם בלון הגז והפריטים הנוספים, כמו גם האמירה המיוחסת לעורר. בית משפט קמא הטעים בהחלטתו כי לאור ההודעות של עדי התביעה וביניהם ברכה טויטו ולאור אמרות העורר עצמו, העורר "הלכה למעשה מודה כי איים לפוצץ עצמו בתוך משרדי המועצה האזורית וכי אף ביקש כי הנוכחים יעזבו את הבניין על מנת שלא ייפגעו. די בכך בכדי להקים תשתית ראייתית לכאורית. נפסק לא אחת כי איזמים על אחרים בפגיעה עצמית פונים [צריך להיות, כנראה: עונים] להגדרת איום כהגדרתה בחוק. בנוסף, עצם האיום לפוצץ את עצמו עם הבניין ובתוך הבניין, מקים את יסודות העבירה, גם אם האיום לא כלל איום בפגיעה באחרים". בית משפט קמא הוסיף כי אמנם קיימת מסוכנות מסוימת מן העורר, כפי שנקבע בהחלטה שניתנה ביום 22/8/14 בעמ"י 32975-08-14, בעניינו של העורר, בטרם הוגש כתב אישום נגדו. עם זאת, מעשי העורר היו על רקע של מצוקה קשה, העורר לא חפץ בפגיעה באחרים אלא בפגיעה עצמית ולכל היותר בפגיעה ברכוש ציבורי, ועל כן שוחרר העורר בפיקוח מלא, תמידי ורצוף של בנו.

עמוד 1

גם בדיון בפני בית משפט קמא וגם בדיון בערר, הדגישה ב"כ העורר כי היא חולקת על קיומן של ראיות לכאורה, לאור הנסיבות האופפות את ביצוע המעשים המיוחסים לעורר ובשים לב למצוקה שלה היה נתון ולכך שהוא הגיע למקום על מנת לפגוע בעצמו בגין אותה מצוקה, ולא על מנת לפגוע באחרים. לטענת ב"כ העורר, האמירה של העורר המיוחסת לו בכתב האישום כי הוא רוצה "לפוצץ את הכל", הוצאה מהקשרה ואין לפרשה כפשוטה, שכן כל מטרתו של העורר הייתה אך לפגוע בעצמו, ולא היה בכוונתו לפגוע במאן שהוא אחר. מכיוון שכך, לטענת ב"כ העורר, אין ראיות לכאורה לביצוע עבירה של איומים. פועל יוצא מכך, לטענת ב"כ העורר, לא קמה עילת מעצר נגד העורר. על כן, לא היה מקום להוראת בית משפט קמא כי העורר ישהה בפיקוח ובהשגחה מתמידים של בנו.

מנגד, ב"כ המשיבה בדעה כי יש לדחות את הערר, כי קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר, וכי אין מקום לשנות מהחלטתו של בית משפט קמא, מהנימוקים שפורטו בה.

לאחר שעיינתי בחומר החקירה ובחנתי את עמדות הצדדים, החלטתי לדחות את הערר.

בית משפט קמא הגיע בדיון למסקנה כי אמנם קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר כנגד העורר, אך עם זאת אין מקום למעצרו עד תום ההליכים אלא לשחררו בפיקוח מתמיד (של בנו).

אכן, אין חולק כי המעשים המיוחסים לעורר בוצעו על רקע של מצוקה נפשית קשה וכי העורר הינו אדם נורמטיבי אשר לא ביקש לפגוע באחרים, אלא בעיקר בעצמו, בגין המצוקה שאליה נקלע.

אף על פי כן, אין בכך כדי לשלול קיומן של ראיות לכאורה לביצוע עבירת האיומים המיוחסת לעורר.

כידוע, על פי סעיף 192 לחוק העונשין "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו..., בנכסיו..., שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו...".

בפסיקה הוטעם כי את התקיימותו של האיום יש לבחון לפי אמת מידה אובייקטיבית, דהיינו האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של אדם שנגדו הופנה האיום (ראו למשל: ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373 (1989), בפסקה 7 לחוות דעתו של השופט א' גולדברג ובפסקה 2 לחוות דעתו של השופט (כתוארו אז) א' ברק; ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (1) 408 (1998) (להלן: "**עניין חמדני**"), בפסקה 6); ע"פ 4210/09 **לירן נ' מדינת ישראל**, בפסקה 7 (25/11/09); ע"פ 5498/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6/4/11); ע"פ 5569/12 **אבו שמאלה נ' מדינת ישראל**, בפסקה 12 (24/7/13)).

כן נקבע בפסיקה כי בחינת תוכנו של ביטוי מסוים, אם הוא בעל תוכן מאיים, אינה מתבצעת בחלל ריק, כי אם על רקע מערך נסיבתי קונקרטי (ראו ע"פ 3140/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 12 (30/4/12)).

אשר לשאלה האם איום בפגיעה עצמית מהווה עבירה של איומים, הפסיקה השיבה על כך בחיוב (ראו, למשל, והשוו: ת"פ 3376/91 **מדינת ישראל נ' דנציגר**, פ"מ תשנ"ב 4 167; בש"פ 4840/05 **מושאילוב נ' מדינת ישראל** (26/6/05)).

כמו כן, בפסיקה הובהר כי היסוד הנפשי של הכוונה להפחיד (או להקניט) מתקיים גם אם למאיים הייתה מודעות ברמה גבוהה של הסתברות, עד כדי קרוב לוודאי, כי יש בהתנהגותו כדי להפחיד (או להקניט) - ראו, למשל, והשוו: **עניין חמדני**; רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס (4) 96.

עמוד 2

כללו של דבר, קיימות ראיות לכאורה נגד העורר לביצוע העבירה של אימים המיוחסת לו, הגם שמדובר באיום לפגיעה עצמית בעיקר והגם שהאיום נבע ממצוקה נפשית.

לצד קיומן של ראיות לכאורה, קיימת גם עילת מעצר של מסוכנות, כפי שנקבע גם בהחלטה קודמת של בית משפט זה בעמ"י 32975-08-14 מיום 22/8/14.

עם זאת, הנסיבות של המקרה דנא הן חריגות ומיוחדות, אין מדובר באיום מצד עבריין, כי אם איום מצד אדם נורמטיבי שנקלע למצוקה אמיתית קשה. בנסיבות העניין, העוצמה של עילת המעצר אינה גבוהה. על כן, אכן לא היה מקום להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים ודי היה בשחרורו בפיקוח של בנו, כדי לענות על עילת המעצר.

בנוסף לכך, כפי שגם ציין בית משפט קמא בסיפא של החלטתו, ככל שיעלה בידי העורר להציע ערב או ערבים נוספים שיוכלו לפקח על תנועותיו, הוא יוכל לעשות כן, בכפוף לאמור שם.

סוף דבר, הערר נדחה.

המזכירות מתבקשת להעביר את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד אלול תשע"ד, 09 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.